

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

X. Quod Præsul almus celebrat hymnos, & sermone confortat discipulos.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

mendationis ordine demulcet, & salutatis omnibus, viam ingreditur.

IX.

Quo longius procedente, supra dicti ducis filia commissi sceleris publicata, & ante patris tribunal constituta, de auctore tam solennis iniuriæ conuenitur. Cumq; diu, scemineo metu, spiritus obstupesceret, & alternante timore pariter & amore lingua hæreret, arguentium impetu coartata, in innocentis Episcopi personam dedecus suum coniecit. Quo pater audito, tanto vehementiori indignatione flammescit, quanto altioris dignitatis fastu intumuit; acceptoq; mucrone ad extinguendam propriam sobolem ruit, perficeretq; facinus, nisi manus assistentium puellam imminenti periculo subduceret. Prosequitur autem tantum sententia furorem sæua, nam ex hæredatam in AVSONIÆ longinqua relegat, perpetuo puniendam exilio, quam nunquam miseratio paterna reuocauit: quia inconsolabilis est dolor, quem altus nutriuerat pudor. Huic iudicio LAMPERTVS puellæ germanus interfuit, quem grandis, pro confusione sororis, inuasit tristitia; & quod iuuentuti familiare est, pro falsa fide cœpit cum temerarius furor. nam mixto dolore postquam bestialiter effremuit, iram subit amentia, fletuq; deposito profilit ad vindictam. Sumpto itaq; comitatu non pauco, properat virum DEI persequi.

X.

Interea sanctæ memoriæ pater trium dierum cursum explicuit, & in vicum quendam HELPHANDORF nuncupatum, vbi fons perspicuis manabat aquis, morarum causas innectit sociis, inuenta gerendi quilibet occasione. Mens enim diuino amore lustrata, vbi certaminis campum inuenit, in aduentum temporis, arma fidei, & constan-

constantia, spei, & orationis opera, subornauit, ita ut stu-
por discipulos inuaderet, tantum quod Pontificem gra-
uaret. Igitur circiter horam diei tertiam celebrante illo
canonicos hymnos, & debitum officium sub sanctarum
testimonio RELIQUIARVM soluente, iuuenis praefa-
tus superueniens praecipitium cordis vesano tumultu de-
signauit, nam multitudinis arma collisa, minaciter in-
quirir nomen Pontificis, comitatu eius magnum pauorem
incussit. Vnde festina trepidatione, sicut fit, ad hostium
domus occurrentes, postquam habitum furoris & turbam
cognouerunt, illum hae inimica intendere timidi praen-
nuntiabant. Quorum ille paori ex arcano solidae spei
retulit orsa, dicens: aduentum eorum non afferre sibi ti-
morem per quem & molestia pereat, & gaudia sine fine
succedant. dolorem corporis, qui momento pertransit
esse breuem, & poenam, quae vitam perennem affert ef-
seleuem. Discrimen est, inquit, paruum, mortis huius
hora, quam bonae fidei pectus dum patienter excipit a ter-
nitatis desiderio transilit. Vnde videndum est ne nos ti-
mor stangulet ante quam timoris causa conueniat; cui
si manus dantur, periculosius punit, quam interemptor.
Hic etenim ex aduersa militia tetricus pariter & turpissi-
mus profigitor; quem ille ceperit, antea moritur quam
puniatur. Moritur, inquam, non solum turpiter, verum
infeliciter, quia & sponte simul & sine spe tollitur. Qui
enim diuersa pati pro iustitia diffidit, & sine fide moritur
& sine fine punitur.

XL

Hae eo prosequente funestus irrupit Iuuenis, & ut in
ea domo lapis iacuit, super eum baculo inclinis stans, addu-
ci sibi beatum Emmeramum turbulenter proclamat. Quo
adducto ardentibus & oculis & animis exceptum morda-
citer